

issue#1, maj 2003

such a killer.

...and i'm the killer!

Att göra ett zine är en typisk såndär grej som man går och tänker på som satan i gatan, men som man aldrig riktigt tar sig för att verkligen genomföra i praktiken. Jag är van vid det. Fast nu finns det plötsligt ett zine by malin i praktiken och det känns ganska läskigt. På vissa ställen tycker jag i och för sig att den är söt, och litegrann stolt är jag också. Och det är ju bra.

Such a killer är ett feministiskt musikzine – av en brud, om brudar, för brudar. Först och främst. Ibland får killar vara med om jag tycker att dom förtjänar det, och killar är alldeles välkomna att läsa, det tycker jag är bra. Men jag har valt att fokusera på brudar och deras musik av två anledningar: 1. Det skrivs så jävla mycket för lite om brudars musik på andra ställen. 2. Det är deras musik som jag i första hand lyssnar på och tycker om. Och jag gör som jag vill och är diktator som fan, för det här är mitt zine.

All text, foto, layout osv i such a killer är gjort av malin ringsby om inget annat anges.

Jag är ganska snäll, och jag tycker dessutom om dej för du läser ju mitt zine. När du har läst färdigt får du gärna skriva till mej att du tyckte det var bra eller nåt sånt, då tycker jag om dej ännu mer (+att det vore roligt).

En annons: Ifall nån vill starta ett band så är jag typ på. Mitt band har dött och jag är desperat. Jag kan skrika, sjunga, dansa och spela lite instrument hjälpligt.
Call me!

**Det här är mitt första helt egna fanzine ever.
Enjoy!**

från malin.

www.skunk.nu : ich.bin.kung.fu
mail: sindykilledme@spray.se

INNEHÅLL

...and i'm the killer.....	02
innehåll.....	03
efface - the donnas in real life.....	04
grrrls.owns.it.....	06
Rockens Spice girls?! - dejt med Belinda i STABB.....	08
Word gillar också tjejband.....	12
Boombbox recording.....	13
Ladyfest Falun.....	14
My Riot.....	17
(her) Riot distro.....	18
Tjej-band #1.....	20
Siri hjärta Kathleen Hanna.....	21
Elin plugar ljudteknik.....	22
Mirah.....	24
Tinderbox - Istället för kloning - trummaskin.....	26
Recensioner.....	28
Tjej-band #2.....	31

EFFACE

- The Donnas in real life!

Jag träffade Efface när dom spelade på Ladyfest Falun på kvinnodagen i år. Dom var galna, tuffa och helt små, och dom pratade skitfort och asmycket på skånska.

Eftersom jag blev jävligt pepp av deras spelning ville jag såklart ha med en intervju med dom i mitt zine. Men det var inte läge att göra någon intervju just då, så jag fotade bara några posiga bilder och så bestämde vi att jag skulle maila några frågor istället. Det gjorde jag också, men när dom resulterade i svar på i genomsnitt fem ord per fråga och som dessutom var sepeflummiga och inte särskilt sanna någonstans insåg jag att den enda möjligheten för mej att få nåt vettigt ut ur det här bandet var att försöka koncentrera mej på bara en av dom. Sagt och gjort, jag ICQ-dejade sångerskan och gitarristen Josefin Fundin, och det som följer här är den information jag tillslut lyckades få ur henne. Efface lär fan vara världens mest svårintervjuade band. I alla fall nästan.

Efface kommer ifrån Ängelholm och består av Josefin på gitarr och sång, Vanja på trummor och sång, Mary på gitarr och Ida på bas. Trots att de inte är särskilt gamla (alla i bandet är mellan 14 och 17 år) har Efface funnits i hela två år. Det började med att Josefin började spela gitarr tillsammans med en brud som hette Susanna, och kom på att hon ville starta ett band. Susanna fanns ju nära till hands, och det gjorde kompisarna Vanja och Ida också. Men det här var ungefär ett år innan Efface startades i praktiken, och när dom tillslut kom till den punkten att dom skulle börja repa var Susanna ute ur bilden, och Efface började som en trio. Det var inte förrän i november 2002 som Mary

kom med på gitarr och de fick den sättning de har idag.

I början var det Josefin som ensam stod för allt låtmaterialet, men allt eftersom har de övriga börjat bli mer delaktiga i tillverkandet av både musik och texter.

- I början var jag fett grungeinspirerad, så då skrev jag en massa dåliga grungelåtar. Men sen gjorde jag och Vanja Oh boy tillsammans, och alla höll med om att det var den bästa låten hittills och att vi ville spela mer sån musik. Nu hatar vi i och för sig den låten, men det gör inte lokalbefolkningen i Ängelholm haha.

Oh boy är en fet hit. Men det är först och främst du som gör låtarna alltså?

- Det börjar oftast med att jag sitter hemma och skriver en text och drar lite riff till den. Sen tar jag med det till replokalen och så är alla med och formar låten där; lägger till trummor, ändrar, lägger till nya saker och tar bort gamla... I slutändan är det hela bandet som har gjort låten tillsammans.

Vad skriver du texter om?

- Det är olika... feminism och orättvisor i samhället. Sånt som gör mej arg och sånt som spelar roll.

Det jag har hört av era texter är himla peppande, jag gillar texter med sån "Jag är så jävla bra och jag tar ingen shit"-attityd...

- Haha, då borde du digga oss som fan haha. Det är typ vårt oskrivna motto.

Är ni engagerade politiskt på något sätt? Förutom att ni spelar politisk musik...

- Hmm... Jo, jag är mycket intresserad av djurrätt och klassfrågor till exempel. Jag och Mary är vegetarianer, så hon är också rätt intresserad av djurrätt. Och alla i bandet är ju engagerade i feminism och så...

Gör ni något praktiskt också, eller är det mest det att ni är intresserade?

- Nja. Jag går på demonstrationer

ibland och så, men annars är det inte så mycket.

Efface har gjort en demo. Om du vill läsa en recension av den kan du göra det för det finns en bland dom andra recensionerna i det här zinet. Nu är det ett år sedan den demon gjordes, och Efface planerar att göra ännu en ganska snart. Denna gång med fler låtar än de två som fick vara med på den förra, som dom spelade in på bara två timmar. Den nya demon planerar de att spela in i en ordentlig studio, om de bara får det att funka med det ekonomiska.

- Vi hoppas på att få pengar till en inspelning från vårt studieförbund, för vi har inga. Eller jo, lite, men inte så det räcker. Vem som helst får gärna skänka pengar till oss så kan dom få en gratis demo sen...

Sammanlagt har Efface haft runt tio spelningar. Det som är det allra coolaste med Efface är att dom har spelat på en julbal. Det är faktiskt alldeles sant och jag har grymt mycket respekt för dom för det. *The Donnas* i all ära, dom får spela på promen i highschoolfilmerna. Men Efface har gjort det in real life, hur coolt är inte det?!

- Det var på vår egen julbal. Det var ett annat band som spelade och så hade vi tråkigt; så vi lånade deras instrument och spelade i värsta balkläderna hahaah... Ganska kul fast vi sög fett för vi hade inte repat på skillnaden och spelade alldeles för sakt. Men polarna gillade oss, till skillnad från det andra bandet som dom avskydde.

Haha. Fyfan, det låter ascoolt. Som i en film. Ni är jävligt coola brudarl

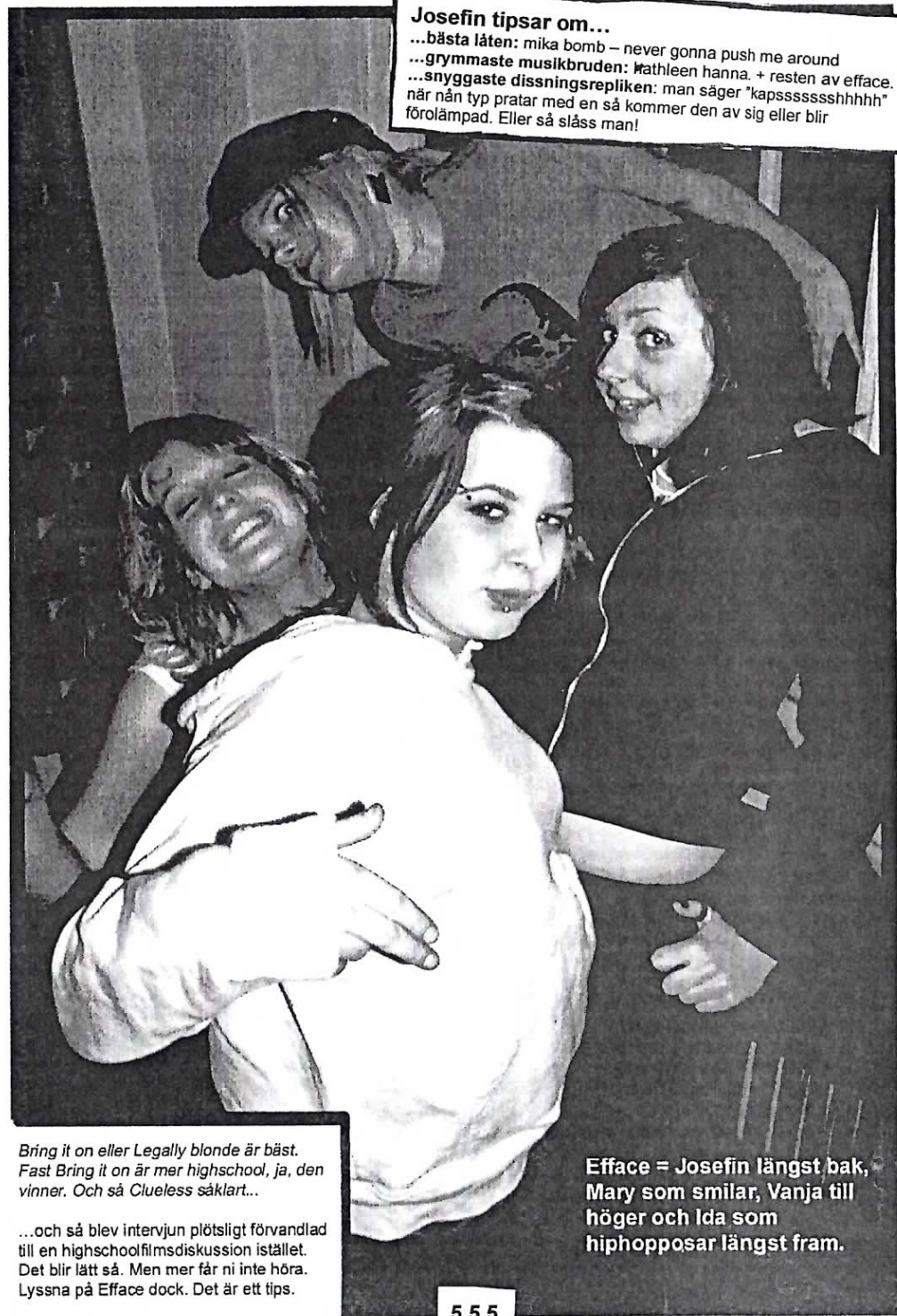
- Jää, värsta highschoolbrudarna haha. Highschoolfilmer är vår stora passion, jag tror fan vi har sett typ alla.

Jawbreaker är den bästa, right?

- Nää, lätt inte, den är rätt B. Antingen

Josefin tipsar om...

...bästa låten: mika bomb – never gonna push me around
...grymmaste musikbruden: Mathleen hanna. + resten av efface.
...snyggaste dissningsrepliken: man säger "kapssssssshhhh" när nån typ pratar med en så kommer den av sig eller blir förolämpad. Eller så slåss man!

Bring it on eller Legally blonde är bäst. Fast Bring it on är mer highschool, ja, den vinner. Och så Clueless såklart...

...och så blev intervjun plötsligt förvandlad till en highschoolfilmsdiskussion istället. Det blir lätt så. Men mer får ni inte höra. Lyssna på Efface dock. Det är ett tips.

Efface = Josefin längst bak, Mary som smilar, Vanja till höger och Ida som hippososar längst fram.

GRRRLS.OWNS.IT!!!

Tjeje-representationen på scenerna runt om i landet (och i världen också för den delen) suger. Det är killar, killar, killar, och det är klart att det är skittråkigt. Det tycker Josefin Åkesson också, och det är därför hon har startat den grymma hemsidan grrrls.owns.it, som listar en massa svenska band med brudar i.

Det var när hon började fundera över hur många svenska demoband med kvinnliga medlemmar hon själv kände till – och när hon insåg hur få det faktiskt var – som Josefin kom på idén att dra igång sidan. Hon började leta reda på band där brudar var med och insåg rätt snart att det trots allt finns en hel del.

De flesta banden har jag hittat på communitys och hemsidor på nätet. Dessutom är det många som har hjälpt mig genom att ge mig tips och bandadresser. Just nu finns det ungefär 70 band listade på sidan, men det droppar in nya bandtips och förfrågningar så gott som varje dag, och hemsidan uppdateras därefter, berättar hon.

Den genreindelade bandlistan med kort info om alla de olika banden och hur man kan kontakta dem är grrrls.owns.its huvudattraktion, men där finns också möjlighet för besökaren att tipsa och läsa om spelningar som är på gång, skicka in eller läsa recensioner och annat trevligt. Allt detta på en snygg och fin sida med schyssta bilder på grymma musikbrudar in action.

Mitt främsta mål med sidan har ända från början varit att samla alla brudbaserade, speldugliga svenska demoband på ett ställe. Sen hoppas jag så klart att sidan faktiskt ska kunna hjälpa banden att bli uppmärksammade och hörda. Att de ska bli dömda genom den musik de spelar och inte bara ses som ett exotiskt inslag i den machostrukturerade scenen.

Grrrls.owns.it är inget separatistiskt projekt. Eftersom sidans syfte är just att lyfta fram brudar inom musikscenen är det av naturliga skäl på just tjejerna som tyngdpunkten ligger, men band med killar i är också välkomna att vara med på listan, så länge de har någon kvinnlig medlem.

Kan du inte se något problem med att märka ut tjejer som spelar i band genom att ge dom en särskild site? Många gillar ju att kritisera såna saker; menar att det är särbehandling och att det är en negativ grej. Hur bemöter du sånt, kan du förstå den kritiken? Anser du att det finns positiv särbehandling, och i så fall; behövs den för tjejer inom musiken?

Jag har utan tvekan fått mest positiv respons för sidan, men den negativa kritik som folk trots allt har kommit med har varit just i form av frågor som denna. Man undrar varför jag särbehandlar tjejer, varför jag diskriminerar killar, varför jag kvoterar tjejer och inte gör en lista på killband också osv. Men jag vill poängtera är att jag absolut inte har gjort den här sidan för att arrangörer och andra intresserade ska plocka ett band bara för att det är tjejer som spelar i det. Jag vill bara informera om att det finns så pass många bra och intressanta band utan snoppdominans. Om sedan folk är så inskränkta och dumma i huvudet att de inte dömer banden efter musiken de spelar är det ju deras problem. Jag gör den här listan för att jag vill sätta ett utropstecken efter meningen "Musiken är könslös.". Jag tycker verkligen inte att man ska särbehandla tjejer som spelar i band, men genom att begreppet "tjejband" myntades har man gjort det redan från början. Det finns inga tjejband, bara tjejer i band, och det är deras musik jag vill lyfta fram och försöka sprida. Försöka krossa myten om "tjejband" som fenomenen.

Spelar du i ett band som skulle passa på grrrls.owns.it? Skicka ett mail till Josefin på adressen offensive@spray.se med följande info:

- Bandnamn
- Genre
- Ort
- Mailadress
- Hemsidaadress
- Hur många tjejer/totala antalet bandmedlemmar

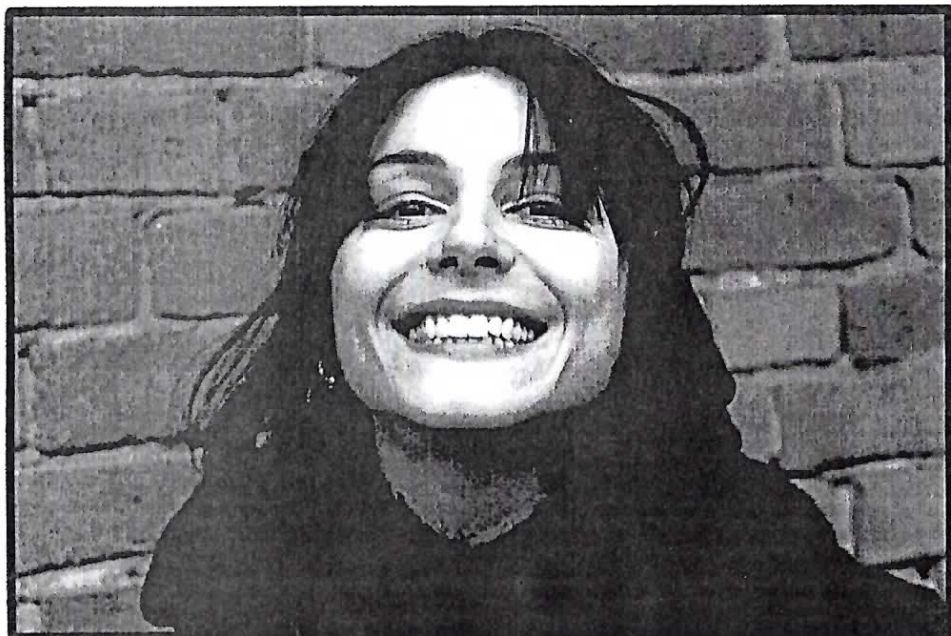

Josefin spelar i ett band själv också. Hon är trummis och bandet heter Offensive och har en hemsida: www.offensive.tk

TIB

tib #5 snart ute. intervjuer med bratbusters, jonas franksson från unga rörelsehindrade, josefin bakom grrrls.owns.it, mujeres creando - en anarkaseparatistisk grupp i bolivia, terrororganisationen mensor, ellen och johanna på färnebo folkhögskola och holly morgan från bl.a. pist'uns och nearly deads. + tips, fittfakta, en artikel om slits mm. beställ från tib@hotbrev.com för tio kr +porto

Rockens Spice girls?!

- Such a killer dejtär Belinda Kordic, sångerska i Stabb

Vi var små, fanatiska och förmodligen assöta. Vi var på *Peace and Love*, ett jädra stolpskott till festival i grannstaden Borlänge, och vi skulle få se våra heroes live – STABB! Jag hade visserligen bara hört en sådär fem låtar av dom, men direkt efter att jag hade upptäckt dom för första gången, i form av låten *Tired* på min kusins soundtrackskiva för filmen *Välkommen till festen*, var jag hooked som satan i gatan. Detta tilldrog sig under tiden för *Lars Winnerbäcks* storhetstid, och olyckligt nog hade Stabb lyckats få sin spelning schemalagd exakt samtidigt som hans framträdande på stora scenen, vilket resulterade i att Stabbs publik, inklusive mig och mina två kompisar, bestod av sammanlagt fem personer. Fem! Detta till trots körde de osannolikt nog igenom hela sitt set, och när sångerskan Belinda Kordic tillägnade en låt till mig och mina homies (för som de fanatiska små groupies vi var hade vi såklart sprungit fram och pratat med dom innan spelningen och bett om autografer haha) var åtminstone jag i himlen.

Sedan dess har jag hunnit med att se Stabb ett antal gånger till – med större publik än fem pers, och Stabb har i sin tur skrivit på för det engelska bolaget *Music for nations*, släppt singeln *This joke's on me* och är nu efter många om och men på G med sin första fullängdare *As it may be*. Självklart var jag tvungen att ha med en intervju med Belinda i mitt zine, så jag träffade henne på ett café på St Eriksplan en schysst vardag. Belinda drack kaffe, jag åt sallad (jag är ju liksom vegan...) och vi pratade om falsksång, tjejband, engelsmän och störiga recensenter.

Stockholmsbandet *Stranger Than Aunt Berthas Breath* – Stabb – startades för åtta år sedan. Det hela började som ett bandprojekt som Belinda drog igång tillsammans med en kille vid namn Conny. De behövde en gitarrist och tog in Connys bror Ted. Efter ett tag fick Conny kicken eftersom han var inne på att spela annan sorts musik än de andra. Sedan dess har det genom åren kommit och gått en massa medlemmar i Stabb, men den nuvarande sätningen är

Belinda - sång och gitarr, Ted - gitarr, Amadeusz - bas och Martin - trummor. Alla som någon gång har hört dem kan förmodligen hålla med om att det är Belindas extremt originella röst som gör Stabb till Stabb. Den pendlar mellan små viskningar och värsta ångestskriken och antingen älskar man det eller så hatar man det. – Jag älskar det.

- *Det där med att ha skriksång var ingenting vi planerade från början, det bara blev så. Vi spelade på så sunkiga grejer, så man var mer eller mindre tvungen att skrika för att sången över huvud taget skulle höras... Men sen*

"Jag är så jävla trött på det där, vem är det som har bestämt vad som är fint liksom?"

handlade det väl säkert en del om att provocera också, även om det inte var direkt medvetet.

Typ som en revolt mot att tjejer alltid ska sjunga så himla "fint"?

- *Ja, precis. Jag är så jävla trött på det där, vem är det som har bestämt vad som är fint liksom? En stereotyp "fin" röst är ju absolut ingen garanti för att musiken ska låta bra.*

Flera av mina favoritsångerskor/sångare sjunger på ett sätt som man till och med kan klassa som falskt, men i rätt sammanhang är det ju det som gör hela grejen.

- *Ja, ta Neil Young till exempel, som är en av mina förebilder. Han sjunger ju verkligen falskt emellanåt, men det är skitbra!*

Stabb har kämpat på i "skivkontrakt-på-gång"-träsket ett bra tag. De "upptäcktes" tidigt och släppte singeln *Until dawn comes* på det lilla bolaget *Stormstreet records* redan 1999.

←
Stabb spelar på Peace & Love.

- *Vi trodde ju att det var på gång för oss redan då, det var meningen att vi skulle gå vidare och göra en fullängdare där. Men när en av skivbolagssnubbarna slängde ur sig ett "Ni måste göra fler radiohits" så sa vi hej då. Sen dess har vi varit på väg med en hel del bolag, men till slut har det alltid kommit just till den punkten; att dom vill förändra en, och då är det inget att ha. Visst, jag respekterar band som ändrar på sig i sådana situationer, men då ska det vara för att det är vad dom själva vill.*

Ibland kan man undra varför ett bolag har valt att signa ett visst band över huvud taget, när man hört om hur de har velat förändra i princip allt hos det, till och med bett dem att helt byta musikstil... Många band har ju verkligen totalförstörts just på grund av sådana bolag, och det känns så himla synd.

- *Ja. Och sen kan jag bli så trött på att folk inte har fattat än att det okommerciella ju faktiskt kan bli kommersiellt. Kolla på Nirvana till exempel, hur stora blev inte dom?!*

Till slut har Stabb ändå lyckats hitta ett bolag de kommer överens med – brittiska Music for nations, och nu i april släpps deras debutalbum här i Sverige. Detta efter minst sagt många om och men...

- Det har ju utan tvekan tagit ett tag att få ut den där skivan, som alltid har det varit en massa strul. Nu när den släpps är det ett år och sju månader sedan vi spelade in den...

Känns inte det tråkigt?

- Jo, man har ju hunnit bli så jävla trött på låtarna, och så ska man ut nu och spela dom jättemycket för att promota skivan. Om den hade släppts när den skulle från början så hade vi ju varit på vårt andra album nu, och då hade man kunnat få visa hur mycket man har utvecklats som låtskrivare sedan vi gjorde den. Visst, det är klart att det är för vår skull också som skivbolaget har väntat på rätt tidpunkt att släppa den och velat skapa ett intresse för bandet innan, men det får ju vara någon måtta på det. Men ja, bättre sent än aldrig haha.

Ni har ju som sagt haft en hel del kontakter med skivbolag och så. Har du nån gång känt att du har blivit behandlad annorlunda i sådana sammanhang på grund av att du är tjej?

- Nej, det har jag faktiskt inte, det är ingen som har försökt köra ner en eller så. Men det där är nog väldigt individuellt, man måste visa tydligt från början att man inte tar nån skit liksom. Några som däremot har jävligt svårt för det där med tjejer är recensenter, det har jag märkt jättemycket av. Så fort det är en brud som spelar får dom plötsligt sån himla fantasi och kommer på sätt att göra sej "roliga" över precis allting. Brudar som spelar får mer skit helt enkelt.

När det är tjejer på scenen är det ju till och med oväsentligt vilken sorts musik dom spelar, alla faller ju ändå under genren tjejband...

- Ja, jag är så jävla trött på den där tjejbandsgrejen, vad fan är det liksom?! Och ibland verkar det som att man går under tjejbandskvoten även när man bara är en enda tjej i ett killband...

I höstas var Stabb i England och spelade på ett showcase för att presentera sig för landet. Det var ingen särskilt schysst upplevelse.

- Alltså jag säger bara; akta dej för England. Visserligen var det mest journalister vi spelade för där, men engelsmän över huvud taget är svåra... Där kommer vi, bandet från Sverige liksom, dom förväntade ju sig att få ett imagepaket i stil med The Hives och så står vi där som "a bunch of misfits", som nån av dom där journalisterna uttryckte det. Jag menar, du har ju sett oss, vi är ju liksom rockens Spice girls, vi passar ju inte alls ihop.

Fast det är ju liksom charmen med er, just det att ni är så himla olika...

- Ja, eller hur?! Men det var helt sjukt när man läste i dom där tidningarna efteråt sen. En snubbe hade skrivit nåt i stil med "The singer looked fine at first, 'til I saw her footwear" och så var det en hänvisning till en bild med mina gummistövlar på! Honom ska jag döda. Det var verkligen en förljvlig spelning, och det kändes som att våra chanser var brända där ett tag. Men vadå, vilket band klarar av att göra ett bra gig under såna förhållanden liksom. Med en publik av

"Jag menar, du har ju sett oss, vi är ju liksom rockens Spice girls"

enbart sura snobbjournalister som står fastklitrade på tryggt avstånd från scenen och bara väntar på att man ska göra något misstag... Skit kommer man få ta helt enkelt, det är lika bra att vänja sig för det här är bara början.

Men publiken har stor betydelse för hur ni är live alltså?

- Ja, absolut! Fast det handlar inte om att det måste vara 500 pers liksom, om det bara är tio stycken, men att man känner att dom har kul så räcker det. Att man

10.10.10

Belinda tipsar om...

...bästa låten: Patti Smith – Rock 'n roll nigger.

...grymmaste musikbruden: Patti Smith, hon är jävligt cool. Hon bryr sig liksom inte, hon står där med musch och hår under armarna på skivomslag och vägrar bli retuscherad... Hon är sej själ.

...schysst musikfilm: Spinal tap måste man se, den har med alla rockklyschor...

väcker en reaktion hos folk med det man gör. Förhoppningsvis värvat man någon ny vid varje spelning.

Kaffet är slut, jag ska snart åka hem till Falun igen, och Belinda får avslutningsvis säga några väl valda ord:

- Fortsätt att spela, det ger så jävla mycket! Gå inte på det där att man tvunget måste

vara så jävla skicklig. Jag kan fortfarande inte namnen på strängarna på gitarren – i alla fall inte alla – men det är bara att lira liksom. Har du en dröm om att göra musik så gör någonting av den! Det är jätteviktigt.

Belinda är alldeles galet cool, men samtidigt typ världens snällaste. Det är väldigt bra.

(HER) RIOT DISTRO
är en feministisk distro som
säljer fanzines, skivor,
t-shirts, tygmärken, tygbindor
mm.
(her) riot distro distrar innet trans-/animofoiskt,
sexistiskt eller rasistiskt.
WWW-HERRIOTDISTRO-ROCKS-IT

[Hej, vad snygg du är idag!]

11.11.11

WORD GILLAR OCKSÅ TJEJBAND.

tjejband - killband

tjejpunk - killpunk

tjejrock - killrock

tjejgitarr - killgitarr

tjejtrummor - killtrummor

tjejmusik - killmusik

tjejpunkband - killpunkband

tjejblockflöjt - killblockflöjt

tjejfiol - killfiol

tjejtrummaskin - killtrummaskin

tjejmikrofon - killmikrofon

tjejsyntband - killsyntband

tjejtrubadur - killtrubadur

tjejorkester - killorkester

tjejpiano - killpiano

tjejtrumpinnar - killtrumpinnar

tjejstavningsprogramjävlasepeshit - där tog det stopp.

Vilken fin tjejmusik du spelar på tjejsynten lilla vän.

12.12.12

BOOMBOX RECORDING

Ibland så går man runt med massa hits i huvudet som bara måste ut. Och så tänker man att det vore ju schysst att köpa en portastudio med 16 kanaler för 13 000 pix så att man kan spela in dom. Och all heder åt portastudion, det är verkligen en shitbra grej och jag älskar den. Men det är ju liksom inte alltid man har 13 000 pix eller dylikt, och då är det bra att det finns alternativa och bra mycket billigare metoder att spela in på. Typ boombox recording. Med den tekniken kan du spela in på hur många kanaler du vill med hjälp av bara ett par kassetband och ett par kassetbandare, och även om du inte kan vänta dej värsta studioljudet kan det faktiskt bli helt okej. Och vem vill göra hifi-produktioner anyway?

Så här går du tillväga:

STEG 1 - Utrustningen.

Du behöver två kassetbandare, varav den ena är en sån som man kan spela in på. Såna bandare brukar ha en inbyggd mikrofon, men om du vill ha ett okej ljud är det smart att koppla en riktig mikrofon till den. Sen så behöver du två kassetband också, dom kan du köpa för tio kronor på ÖB eller hitta hemma i en låda. Annars behöver du ingenting förutom någonting att spela med och kanske några påtänkta hits som du vill spela in. Fast det behöver man förresten inte alls ha, för boombox är en asbra metod att skriva låtar med; att man bara testat sej fram och se vad som passar ihop liksom. Men har du redan har tänkt ut en massa hits är ju det bra för dej.

STEG 2 - Spela in kanal 1.

Till den första kanalen behöver du bara använda den ena av bandarna - den som man kan spela in på (=bandare 1). Sätt i ett av banden (=band 1) i den och

spela in det du vill spela in, till exempel en trummaskin eller ett gitarrkomp.

STEG 3 - Spela in kanal 2.

Nu har du alltså en del av låtens innehåll inspelat på band 1. Sätt i det bandet i bandaren som man inte kan spela in på (=bandare 2), och sätt i det hittills oanvända bandet (=band 2) i bandare 1 istället. Nu kan du lyssna på det du har spelat in samtidigt som du spelar något annat, du kan till exempel sjunga en melodi till ditt gitarrkomp. När du vet vad du ska spela in spelar du in det på band 2 samtidigt som band 1 spelar upp i bakgrunden. Du får testa fram hur hög volym du ska spela upp band 1 med för att ljudvolymerna ska stämma tillsammans och ingen kanal överröstar den andra. Var ganska noga med det så att du får det som du vill ha det, för du kommer ju inte att kunna mixa det du har spelat in i efterhand som man kan göra om man spelar in med mer avancerad teknik.

STEG 4 - Spela in kanal 3 - stjämsstopp. När du är klar med steg 3 har du alltså två

inspelade saker på band 2, till exempel gitarren och sången. Om du vill lägga till ännu ett instrument eller en sångstämma eller nåt annat chekt så är det bara att du byter plats på banden igen. Då kommer ju både gitarren och sången höras när du spelar upp band 2 i bandare 2, och därmed blir det ju tre olika saker som spelas in på band 1 när du spelar ytterligare ett instrument tillsammans med dom på band 2. Genom att fortsätta att spela in och byta plats på banden så här kan du spela in hur många kanaler som helst! Och om du inte spelar över något av det du spelar in kan du ju alltid gå tillbaka och göra om ifall du i efterhand ångrar att du la på någon av kanalerna.

Sätt igång och gör hits nu och bli erkänd som den rockstar du innerst inne alltid har vetat om att du är!

13.13.13

LADYFEST FALUN 8/3 2003

Faluns riot grrrl-crew firade årets kvinnodag ordentligt, genom att arrangera sitt första större arrangemang någonsin – Ladyfest Falun. Så jävla peppl

Programmet började redan klockan 14.00, i form av en kvinnodagsdemonstration under parollen "Frihet Jäm-

likhet Syskonskap". Engagemanget var väl sådär, stämningen var mer fnissig än ilsken. Något som i och för sig kan ha berott på att stan var ganska folktom så att det ju liksom inte fanns så många att visa sin ilska för, och det var ju synd. Synd var också att några draggfulla folkölspunkers gick med i tåget och skrek en massa shit bara för att förstöra för oss som demonstrerade på riktigt. Sånt gör mej pissed. Men det var i alla fall bra uppslutning för att vara en demonstration i Falun, vilket så-

klart var roligt. Förmodligen var det nästan mellan 50 och 100 pers i tåget, men jag är kass på folkmängdsuppskattningar.

Efter demon gick folket till lokalen där resten av festivalen

skulle hållas och blev glada för att det var helt gratis inträde. (her) Riot distro fanns på plats och sålde zines, och en snubbe sålde lite halvtressanta 7" or med band som exempelvis Hello goodbye och Hello cuca. En var firessten jätteintressant för den var med Frumpies, men den blev såklart såld på en gång. Riot grrrl Falun hade tryckt schyssta kläder som dom sålde också, och Falu djurrättsaktivister hade sitt vegancafé öppet.

Första bandet på scenen var Gabriellas for rent från Motala. Det var synd om Gabriellas för rent, för det var inte nog med att dom fick spela först, Ylva som sjunger/skriker i bandet var asförkyld också, så hennes röst mädde inte särskilt bra. Men de kämpade i alla fall på och gjorde en schysst spelning trots allt. Deras musik skulle jag

definiera som ganska traditionell punkrock, ibland med lite grungeinfluenser, som blandas upp med vissa mer experimentella partier och lite skriksång emellanåt, vilket såklart lyfter det hela. Skriksång går ju liksom alltid hem. Bäst var helt klart deras punkversion av radical cheerleading-ramsan Barbie likes to muff dive. Det tyckte för övrigt resten av publiken också, för den fick dom köra som extranummer en gång till sen, fastän Ylvas röst var ungefär helt död då. Jag fattar inte hur hon orkade köra igenom hela setet med den rösten, men hon ska helt klart ha cred för det!

Efter Gabriellas for rent var det två brudar som hade en föreläsning som jag missade och sen var det fri scen. Flera av medlemmarna i Riot grrrl Falun utnyttjade den öppna scenen och gjorde korta singer/song-writer-framträdanden med piano eller gitarr. Det var himla roligt och upplyftande att se att det faktiskt finns musikska-pande i Falun än dom där banden som spelar samma låtar på vartenda arrangemang hela tiden och som man är såå trött på.

Vid sju gick nästa band på scenen – Bratbusters, även dom från Motala. Bratbusters var spexiga och hade schyssta scenmoves. Såvitt jag kommer ihåg (jag skriver det här ganska långt i efterhand, trög som jag är) så spelade dom lite rockiga och catchy poplåtar med synth till. Dessutom sjöng dom på franska i en låt och det var roligt. Det jag fastnade mest för hos Bratbusters var att dom såg ut att tycka det var så himla roligt att spela/uppträda. Dom utstrålade spelglädje så fuck,

och sånt är typ det bästa. Nästa programpunkt var en till föreläsning och den missade jag inte. Det var Marcus Groth från organisationen ECPAT som jobbar mot trafficking som pratade om deras arbete och om hur situationen ser ut idag vad gäller trafficking, framförallt här i Sverige. Som många andra hade han fått upp ögonen för ämnet i och med att han såg Lukas Moodyssons Lilja 4-ever, och han var väldigt bra på att prata och få publiken att lyssna. Det mesta han sa var väldigt vettigt också.

Nu var det dags för nästa band = dags för intriger. Miss sad UK från Stockholm spelade posig Strokes-Hives-Mando diao-you know what i mean-rock och kändes bara jävligt missplacerade på en feministfestival. Okej, sure, dom hade en brud som spelade keyboard, men när sångaren slänger ur sej ett "Tack för att vi får spela här fastän vi är killar" kändes det snarare som ett typexempel på könsdiskriminering inom musikscenen än det motsatta – räknades inte bruden till bandet eller?! Okej, det var förmodligen bara ogenomtänkt av honom att säga så, men varför inte försöka tänka istället? Spelningen avslutades med att bandets manliga 4/5 gick fram till scenkanten, tog av sej till bar överkropp och hade skrivit "Riot girls" på sina magar. Det bara kändes jävligt osmakligt och blev en bekräftelse på att dom inte hade fattat någonting och därmed inte heller hade någonting att göra på scenen på en feministfestival. Jag blev arg. Och när det blev bråk mellan dom och >>>

Delar av Riot Grrrl Falun.

Heart (attacking) cheerleadade.

Uppåt: Bratbusters. Neråt: Efacebrud.

ljudteknikern efter deras spelning blev jag ännu argare. Jag skulle kunna skriva en lång jävla artikel om det här, men det känns bara jobbigt så jag gör inte det, utan jag skriver om nästa spelning istället för det var då jag blev glad igen.

Nästa band var nämligen *Efface*. Någon vecka innan Ladyfest hade jag hört en låt med *Efface* på internet och tyckt att den var bra, så jag hade förväntningar. Stämningen hade under hela eftermiddagen/kvällen varit ganska seg, folk hade bara suttit ner under konserterna och så, vilket ju inte är speciellt roligt för dom som spelar. Så det första *Efface* gjorde när dom kom ut på scenen var att sätta

sig ner: "Vi ställer oss inte upp förrän ni gör det!". Jag blev kär. Fyra helt små, katiga och så jävla envisa brudar. Hela publiken reste tillslut på sej. Det gjorde *Efface* med och gjorde en fet spelning och folk dansade och jag var alldeles glad igen. Och det blev ju inte sämre av att supercoola bandet *Heart (attacking)* fick avsluta kvällen. (Falubandet *Miss the point* spelade där emellan, men jag missade den spelningen.) *Heart (attacking)*-Lisa och *Heart (attacking)*-Erik var alldeles fina med hotpants och fotbollsstrumpor (i Eriks fall kombinerat med prinsessoutfit), och dansade, cheerleadade med plastkasserpom-poms och var allmänt söta och coola. Och

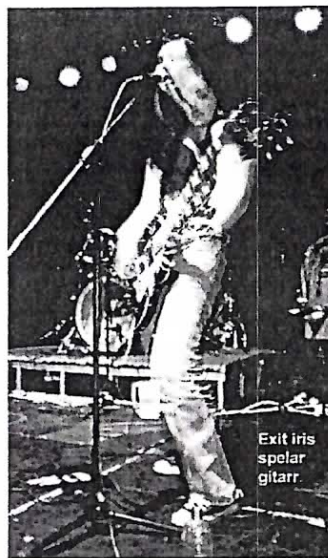
självklart var dom alldeles bra också; lofi-elektropunk i sitt esse!

Det enda som kunde ha gjort det här till en bättre kväll för min del hade varit att vi hade sluppit ställa in *Jenny came back*-spelningen. För jag hade verkligen velat spela, men vi hade sjukdom... Kvinnodagen 2003 blev verkligen en schysst dag. Och det ska Riot grrrl Falun-brudarna ha så jävla mycket cred för!

MY-RIOT 12/4 2003

My riot är Emilias feministiska nätfanzone (www.my-riot.cjb.net). Fast den tolfte april blev My riot dessutom Emilias feministfestival, eller åtminstone spelning. *F.d. Dyke hard, the Menderstream* och *Exit Iris* spelade på ett helt klart schysst arrangemang på Ungdomens hus Valhall i Falun.

jag dom så i alla fall, för jag vet inte vad jag ska skriva annars), dom är charmiga. Jag blir alldeles glad av att se dom, för dom verkar ha så roligt när dom spelar. Nästa band var the *Menderstream*, ett Stockholmsband bestående av en hel hop tjejer och killar och jag hade aldrig ens hört talas om dom tidigare. Nu vet jag i och för sig inte om det gjorde särskilt mycket, för jag fastnade inte alls för deras musik. Men det var skumt, för jag kan inte direkt sätta fingret på vad det var som jag inte tyckte om. I vilket fall kunde ta det till mig alls, kanske tyckte jag bara att det helt enkelt lät förutsägbart och tråkigt. Musiken dom spelade var någon sorts poprockblandning som påminde mej om Alanis Morissette. Ganska slätstruket, men dom

var ju duktiga, det ska jag inte sticka under stol med. Och det finns säkert många andra som gillar dom... Nästa och tillika det sista bandet var Göteborgsbandet *Exit Iris*. Jag var jättepepp på att se dom, eftersom den mp3a jag har hittat med dom har gått varm i min dator ganska länge nu. Och jag blev inte besviken. *Exit Iris* var hårda, tajta och till och med posiga. Vad mer kan man begära? Det var en schysst spelning. Och jag fick dessutom en demo införskaffad. Emilia var nöjd. Det var bra att hon var nöjd också, för hennes arrangemang blev ett bra arrangemang. Klart man blir glad...

Emilia har pratat så länge om att dra ihop en feministfestival nu att jag nästan hade gett upp hoppet om att det nånsin skulle bli av. Men bara nästan. Och det var ju tur att jag inte gjorde det, för den tolfte april gick My riot-arrangemanget av stapeln. Efter en lång dag av förberedelser gick första bandet på scen. Det var f.d. *Dyke hard* a.k.a. det namnlösa bandet, eller vad det nu är meningen att man ska kalla dom nu för tiden. Dom hade ingen basist med sig idag, utan körde på gitarr+trummor+sång-sättning à la *Sleater kinney*. Och det funkade ju det med. Jag gillar *Dyke hard* (nu kallar

Dyke Hard sjunger.

17.17.17

Exit Iris spelar trummor.

Barbies rockband!

"Anhh... jag är bara så glad, jublar Barbie, för nu har jag äntligen fått ett eget flickrockband". Det är helt fantastiskt när jag och mina bästa kompisar Christie och Teresa förvandlas till suffa rocktejejer. Vi har jättokul när vi uppträder i våra supertåliga kläder och små toppar med enorma pälsärmor. Och vi bara älskar att ändra hårfärg till häftiga nyanser eller vi eka in på scenen. Med solglasögon och hårförångare är vi otroligt trendiga och känner oss som riktiga stjärnor.

Vad på titeln? Solglasögon, hårförångare!

Ur tidningen Barbie nr 12 2001

Det är en väldig tur att det finns hårförångare, solglasögon, supertåliga kläder och små toppar med enorma pälsärmor, så att flickor också kan tycka om såndär rock eller vad det nu heter...

(her) Riot distro

Stina är tuff. Nu finns det såklart många som är tuffa, men Stina har en distro också och därför ville jag intervjua henne.

Stina heter helt och hållet Stina Berggren, och hennes (her) Riot distro är numera ganska känd i de svenska riot grrrl-kretsarna. Vill man ha tag i ett feminist-fanzine eller en demo med något svenskt grrrl-band är (her) Riot ett smart ställe att börja sitt letande på. (her) Riot hette från början Ladybomb Sweden och var den svenska sektionen av Stinas finska kompiss Rikkas numera nerlagda distro Ladybomb. Men efter cirka fyra månader som Ladybomb Swe. kom Stina och Rikka överens om att Stina skulle fortsätta på egen hand istället, så sedan två år tillbaka heter hennes distro alltså (her) Riot och är helt fristående.

Att dra igång en distro är väl egentligen ganska enkelt. Du hittar ett fanzine, en skiva eller någon annan schysst pryl som du gillar och vill sprida till fler, tar kontakt med den/dom som gör den schyssta prylen och frågar om den/dom vill sälja den genom dej. Köper in ett antal ex av några olika saker och säljer. Färdigt! Fast sen finns det såklart ett gäng nybörjarmisstag som man helst vill undvika...

- Jag tror att det är viktigt att börja smått. Man behöver inte ha värsta utbudet med 20 fanzines och 10 demos från början, det är bättre att börja med bara några få olika grejer och låta det växa naturligt. Man ska nog inte lägga ut för mycket pengar i början, menar Stina.

Hon berättar om hur hon själv alltid gick lite back på varje beställning i början, eftersom hon inte tänkte på att det går åt pengar till

kuvert och sånt.

- Nu har jag börjat försöka köpa in zinen lite billigare än vad jag säljer dom för, för att väga upp det där. Det brukar inte vara något problem att få ett lägre inköpspris, jag gör ju trots allt dom som gör zinen en tjänst genom att sälja dom.

I övrigt har hon inte direkt haft några problem med distron. I början var det visserligen inte så många som beställde, kanske för att hon inte promotade sig själv särskilt mycket, men efter ungefär en månad började ordet sprida sig och fler och fler beställningar rullade in. Nu får hon cirka fem beställningar i veckan och många som gör fanzines eller musik hör själva av sig och ber henne distra deras grejer.

Så vitt Stina själv vet var (her) Riot den första feministiska distron i Sverige. Numera finns det åtminstone två till; Lipstick machinegun, som mest är inriktad på musik, och Shefunshi. Dessutom tror hon att det finns ytterligare en, men är inte helt säker.

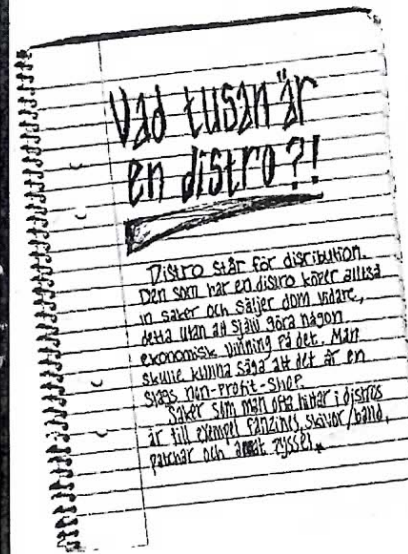
Skulle du råda den som går och funderar på att dra igång en feministisk distro att sätta sina planer i verket, finns det en marknad för fler?

- Jodå det tror jag. Visst känner man en viss konkurrens, men å andra sidan skulle det vara ganska skönt om någon snodde några av mina kunder just nu eftersom jag inte riktigt hinner med alla beställningar... Fast jag tror

Stina tipsar om...

...bästa låten: The Slits – Animal space-spaciers
...grymmaste musikbruden: Kim Gordon. Lite klyschtigt att välja henne kanske, men hon är faktiskt väldigt grym.

...bästa zinet just nu: Det svenska zinet (r)Agata gillar jag jättemycket. Fast egentligen är det ju omöjligt att välja ut ett enda.

att det är bra att man har någon sorts profil, även inom genren feministiska distros. Att man bestämmer sig för en huvudinriktning; till exempel musik eller fanzines. Sen kan man ju såklart göra vissa undantag från sin inriktning, men det är nog bra att specialisera sig så att man märker ut sig från mängden. Jag tycker att det skulle vara jättekul om någon startade en kläddistro till exempel, för sånt finns det inte så mycket av.

Just nu är (her) Riot på gång med att ge ut en samlings-skiva med svenska feministiska band tillsammans med Lipstick machinegun. Redan i somras började Stina planera att ge ut Lipstick riot, som skivan döpts till, men på grund av diverse strul är det först nu som projektet nått sitt mål. Banden Beyond pink, Dyke hard, Exit Iris, Heart (attacking), Jenny came back, The Leeches och Vicious Irene medverkar alla med vardera två låtar på skivan som ju uppenbarligen kommer att bli fett bra och ett måste i alla dom bra skivsamlingarna.

Lipstick riot och alla andra grejer som Stina distrar kan man beställa via (her) Riots hemsida: www.herriotdistro.rocks.it

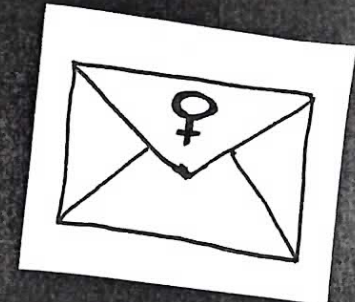
Hey, ifall du är ett band eller dylikt så vill du såklart ha din skiva/kassett/whatever recenserat i Such a killer.

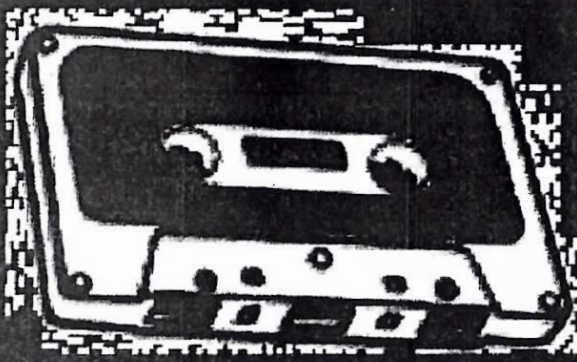
Och det som är bra är att du kan få det också, om du bara skickar in den.

Om du vill tipsa brudar om brudar i form av ett blandband eller om du vill något annat vad det nu skulle vara så kan du ju också skicka/skriva till:

**such a killer.
c/o malin ringsby.
korsgården 215.
791 94 falun.**

yeah.

.. ETT URVAL BANDITDROTTNINGAR ..

side A

- 01 Erykah Badu - Afro (freestyle skit)
- 02 Rosie Thomas - Wedding Day
- 03 Scout Niblet - LINUS
- 04 Salt - Bluster
- 05 Sonic Youth - Becuz
- 06 Lauryn Hill - Ex-factor
- 07 TLC - No Scrubs
- 08 Lady Saw - Answer to Shaggy
- 09 Mazzy Star - Give You My Lovin'
- 10 Honey Is Cool - Georgia

side B

- 11 Cat Power - You May Know Him
- 12 Salad - On A Leash
- 13 Elastica - Stutter
- 14 Hole - Asking For It
- 15 Detroit Cobras - Cha Cha Twist
- 16 Salt n' Pepa - Push It
- 17 Julie Doiron - Don't Ask
- 18 Stina Nordenstam - Dynamite
- 19 The Pixies - Monkey Gone To Heaven

20.20.20

Tjej - band!

Caroline Karlsson är en grym brud. Hon har gjort ett schysst blandband med andra grymma brudar på. Man kan leta upp låtarna och lyssna på dom och så har man förhoppningsvis blivit tipsad om ny och bra musik. Asbra!

Carro heter chan m. på www.skunk.nu.

Siri tipsar om...

...**bästa låten:** i like fucking - bikini kill.

...**grymmaste musikbruden:** kathleen hanna...

...**bästa katheleenskivan:** Julie ruin-skivan. Den känns så himla ärlig, och passar vare sig man är lessen eller glad.

SIRI HJÄRTA KATHLEEN HANNA

Siri är en bra brud. Hon var med och startade Riot grrrl Falun och så gör hon en hemsida om Kathleen Hanna. Riot grrrl-folk från hela världen besöker www.kathleenhanna.cjb.net, och där finns många schyssta saker för den som gillar Kathleen och hennes olika projekt, bland annat ett sepe-stort och bra bildgalleri.

Siri var 14 år när hon för första gången kom i kontakt med riot grrrl.

- Jag fick låna ett blandband av min syster, där bland annat några Bikini kill-låtar och Kathleen Hannas I wish I was him var med. Jag blev helt tagen, och spelade det konstant i flera veckor. Innan dess hade jag bara lyssnat på dålig musik, typ killband, och det kändes skönt att äntligen få höra band som hade något att säga. Musik där det var någon mening med att lyssna på texterna över huvud taget. Jag kommer från en femin-

istisk familj, men jag hade alltid sett feminismen som något som rör mig om tio år liksom... Riot grrrl fick mig att börja se på feminism som något rör mig. Nu.

Hur fick du idén att du skulle göra en hemsida om Kathleen Hanna?

- Från början var det jag och en annan tjej som snackade om att göra en tillsammans. Men det blev inte av, och ett år senare fick jag tillbaka idén och kände att jag verkligen ville göra någonting av den. Jag hade så många bilder och grejer samlade på datorn och hemsidan blev ett bra sätt att få ordning på dom, samtidigt som det ju känns bra att lägga upp allting på nätet så att andra också kan få ta del av det. Min syster har hjälpt mig med att koda sidan, för sånt kan jag ingenting av. Utan henne skulle sidan inte ha funnits.

Har du fått mycket respons från folk som besöker sidan?

- Ja, mycket mer än jag hade väntat mig faktiskt, och det känns jättekul. Det är många som vill hjälpa till och ger länktips och så. Det är roligt, för det känns ganska trist att göra

den helt själv. Jag misstänker att Kathleen själv har varit inne på sidan och skrivit i gästboken också. Jag är inte helt 100 på att det verkligen är hon, men jag tror det. Det känns stort.

Har du några råd till andra brudar som planerar att lägga upp en hemsida av något slag?

- Man ska inte bry sig så mycket om vad andra kommer att tycka om det man gör. Det gjorde jag jättemycket, men det är ju så onödigt. Jag tror att självkritiken är det största hotet mot feminismen. Och tjejers kritik gentemot varandra. Det är så synd att många som kallar sig feminister klankar ner på "fjortistjejer", för det är ju just dom man måste stärka om man vill ha ett feministiskt samhälle. Man måste inte vara så jävla perfekt liksom. Systemskap är verkligen viktigt, vi måste stötta varandra. Och särskilt dom som inte är så insatta i feminismen ännu. Det bästa tipset jag kan ge till dom som vill lära sig koda hemsidor är att kolla runt på olika sidor och se hur dom har kodat. Det är i alla fall så min syster har lärt sig. Jag själv har som sagt ingen koll på det där, jag har aldrig haft något intresse för att lära mej sånt.

21.21.21

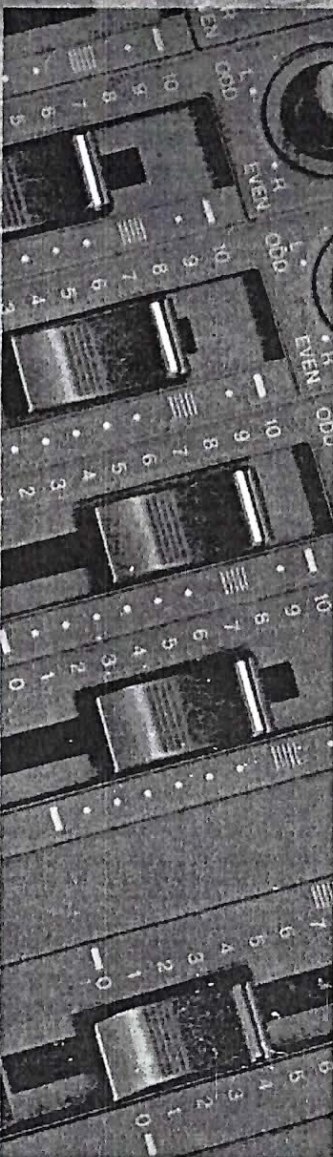
Elin pluggar ljudteknik.

Visby verkar vara en ganska smart stad. Dom har nämligen startat en separatistisk ljudteknikutbildning för tjejer. Elin Bååth är 22 år och en av de tolv brudarna som just nu går den kursen.

- Det är en ettårig utbildning till "sound director", som det kallas när man inte bara springer runt och låder kablar och kan en massa teknik, utan även ansvarar för den kreativa delen, producentrollen. De två yrkesrollerna håller mer och mer på att flyta ihop nuförtiden. Det är arbetsförmedlingen/länsstyrelsen som ordnar kursen, och tanken är att bryta mansdominansen inom branschen genom att ge tjejer möjlighet att utbildas i en professionell miljö, och komma in på samma nivå som killarna. Vi är den första gruppen som går ett helt år. Tidigare har de arrangerat tre olika introduktionskurser på vardera tre månader, jag gick en av dem också, berättar Elin när jag dejtar henne på ICC:n. Så vitt både hon och jag vet är utbildningen den enda i sitt slag här i Sverige, något jag tycker är väldigt synd, för jag är övertygad om att separatistiska ljudteknikutbildningar verkligen behövs. Tjejer är så himla formade till att automatiskt känna en underlägsenhet gentemot killarna när det kommer till saker som till exempel ljudteknik, och jag tror att det är jättesvårt att bryta det där utan att jobba separatistiskt. Vi måste stärka tjejer till att fatta att vi ju verkligen kan, och till att våga försöka, för det är ju bara det som det handlar om. Jag har själv funderat en del på att läsa ljudteknik, och jag tror absolut att det skulle ge mig så himla mycket mer om kursen var separatistisk, om inte annat för att jag skulle uppleva hela situationen som mycket tryggare. Elin ser även hon kursens separatistiska bit som ett stort plus.

- När jag gick intro-kursen för två år sen

hade det inte varit nån chans i världen att jag skulle ha gått nära ett mixerbord om det inte hade varit för att det var separatistiskt. Sen dess har jag ju fått lite koll

och framförallt lite bättre självförtroende, så det är inte helt omöjligt att jag skulle kunna tänka mej att gå med grabbar nu. Fast jag är esglad att jag får gå där jag går, det är en HELT annan stämning bland tjejer när det handlar om ljudteknik, det säger alla som bara kommer in i rummet när vi har lektion. Det är liksom helt okej att fråga om precis allt, det är inte på så blodigt allvar, och så finns det ingen konkurrens alls.

Var det svårt att komma in på kursen, behövde man några förkunskaper eller så?

- Mjo, lite koll skulle man ha, åtminstone på nåt område (musik, film, radio eller teknik), men det viktigaste var att man var jävligt peppad och motiverad att gå. Intagningen skedde genom personligt brev och intervju. Jag skulle vilja påstå att vem som helst skulle ha kunnat komma in på kursen så länge hon verkligen brann för det. En del kunde inte ett skit om ljudteknik när de började, men de höll på med musik eller nåt annat som det blir ljud av...

Var får ni göra för något?

- Kursen är väldigt flexibel och öppen för vad deltagarna själva vill ha ut av den. De flesta av oss som går nu är inte så värst peppade på att hålla på med PA-ljud (alltså livejud, reds anm.), så vi håller mest på med inspelningsteknik. Det faller ju sig rätt naturligt att hålla på mycket med inspelning också, när man håller till i värsta schyssta studion hela dagarna... Men inom musikinspelning lär vi oss nog hela kitet. Även om det kanske är lite extra innikat på hårddiskinspelning, eftersom det är det som används mest nuförtiden. Annars är vi inne och nosar på det mesta: film ljud, radio, PA, installationer/konst... Allt vi vill veta mer om helt enkelt.

Var tror du det beror på att det är så extremt få tjejer som håller på med ljudteknik om man jämför med antalet guys?

- Well... Både teknik och musik, åtminstone rock och pop och sånt, är ju verkligen manifestationen av manlighet i det här samhället. Det finns typ inga kvinnliga förebilder alls, vilket gör att tjejer inte ser möjligheten att dom, nänsin skulle kunna göra det där. Och dom tjejer som ändå lyckas komma på att de vill hålla på med det får det ofta jävligt turft, så som det är i alla branscher där tjejer försöker ta sig in bland män. Det klassiska: att tjejer måste prestera så otroligt mycket mer för att få samma erkännande som killar. Ja, det där märker man jättydligt när man arrar spelningar och sånt... Att för killarna är det på nåt sätt legitimt att stå och hänga vid mixerbordet, även fast dom inte kan nåt, men om en tjej skulle göra samma sak så känns det som att hon skulle behöva "bevisa" att hon kunde nåt = vara mycket duktigare. I alla fall känns det som att det är så som många tjejer känner det (jag har åtminstone gjort det asmånga gånger). Man vågar inte gå dit liksom. Och det är ju så jävla dåligt att det ska vara så, för bara genom att stå där och iakttä så lär man ju ändå lära sej väldigt mycket, och får därigenom automatiskt ett förspång.

- Aahhhh! Precis! Så har det varit från första dan jag började. Och likadant är det i replikalen... Killarna bara sätter sej bakom trummorna och kör samma två sketna komp om och om och ser asnöjda ut, och det gör alla andra också. Men för att jag ska känna att jag får lov att spela måste jag "kurina" en massa innan... Det är ofta jag får förfrågan om att köra ljudet på spelningar, men jag säger oftast nej för att jag inte känner mej tillräckligt bra. Och sen så blir det nån grabb som är ännu sämre som gör det istället. Men han bryr sej inte om det utan kör bara. Tjejer har nog oftast högre krav på sej själva än vad killar har, medan det är vanligt att killar tror att dom kan mer än vad dom egentligen kan. Och ofta är det ju så att om man tror att man kan så vågar man försöka, och ju mer man försöker desto bättre blir

man. Brudar borde uppmanas till att försöka helt enkelt! Därför är det ju så bra att det finns en separatistisk utbildning. Dessutom kan den ju hjälpa till med att få ut fler kvinnliga ljudtekniker på spelningar och sånt, så att det blir fler förebilder, och så kommer fler brudar fatta att dom också kan, och så blir det en positiv cirkel...

Var har du för mål med att gå den här utbildningen, vad vill du få ut av den liksom?

- Det är skitsvårt att säga. Det är ju flera månader kvar och jag vill ändå vara lite öppen för vad det kan ge... Men jag har en idé om att starta ett bolag. Det är ett tomrum i Sverige vad gäller independentmusik, tycker jag. Riot grrrr-musik finns ju överhuvudtaget inte förutom på demonivå till exempel. Shit, eget bolag låter så jävla coolt och bra ju! Jag ska starta en riot grrrr musik 'n stuff-affär, då kan jag sälja dina skivor... - Aahhhh! Härligt... Men jo, visst finns

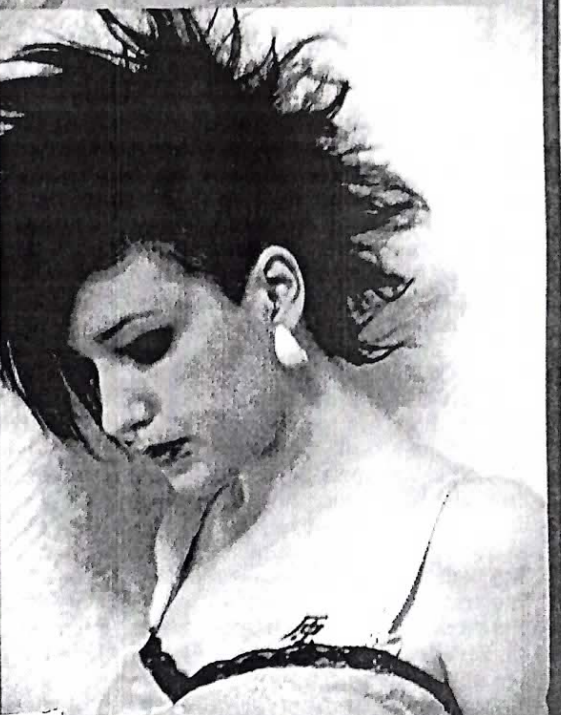
det väl en efterfrågan på svensk riotgrrrr-musik? Det skulle vara så jävla kul att kunna ge en massa bra folk möjlighet att spela in "på riktigt". Det finns så många band som är alldeles för jävla bra för att fortfarande bara ha demoinspelningar!

I vilket fall vill jag absolut jobba som inspelnings/mix-tekniker. Men aldrig i livet att jag ger mej in på nåt stort grabbigt bolag! Då hankar jag mej hellre fram på PA-gig haha...

Läsa vidare tror jag däremot inte att jag kommer att göra. Nästa steg är ju i så fall att läsa till "ljudingenjör" i Piteå, och hur stolt låter inte det? Jag satsar på att lära mej allt jag kan ta in på det här året istället, och sen är det bara att jobba på att få erfarenhet...

Det är inte säkert att den här kursen kommer att finnas kvar nästa år. Länsstyrelsen i Visby ska besluta ifall det är värt att fortsätta satsa på den. Jag hoppas att dom bestämmer sig för att det är det, och att flera städer följer deras exempel. För det är väl rätt att satsa på det. Som fan.

ELIN → Foto: ? [Ljullefall inte jag]

M I R A H

När jag åkte till England i somras för att gå på Ladyfest London visste jag inte vem Mirah var. När jag åkte hem igen var jag totalt förälskad. I Mirah.

Mirah spelade på den andra av de två dagarna jag var på Ladyfest. Det var en sån där spelning som bara träffar en rakt i hjärtat och som man liksom inte kan glömma. Hon stog där ensam på den stora scenen med uppvikta jeans, popglasögon, en gitarr och sin snälla röst och kändes liksom så jävla stor trots att hon är typ jättekort. Och när hon, när jag pratade med henne efteråt, berättade att hon skulle spela på Emmabodafestivalen några dagar senare var det nästan så att jag funderade på att åka hem tidigare från England bara för att hinna åka dit och se henne där också. Fast det gjorde jag inte, och det var nog i och för sig bra. Jag köpte en skiva för 10€ som jag egentligen inte hade, och när min pappa

hämtade oss på Arlanda hamnade den direkt i bilstereon och gick på repeat hela vägen hem till Falun, för jag hade inte haft tillgång till en cd-spelare under hela englandsvistelsen. Jag var hooked. Och på vinst och förlust skrev jag sen till hennes skivbolag *K records* och frågade om de kunde höra med henne om hon ville bli intervjuad till mitt zine. Hon sa ja, men bara några få frågor, och jag var såklart lycklig. Men eftersom jag bara fick ställa några få frågor och hon svarade över mail så blev intervjun av naturliga skäl ganska tunn... Men vadå, det är ju Mirah! Håll till godo.

Som jag har förstått det började du inte hålla på med musik förrän du var

ganska gammal. Hur gammal var du, och hur kom det sig att du började intressera dej för musik?

- Ett av skälen till att jag började göra musik var att många av dom jag umgicks med gjorde det. Det var liksom inget konstigt med det, det var bara vad vi gjorde. Jag har alltid tyckt om musik, även som barn, men jag spelade aldrig något instrument eller så. Det var först ett år efter att jag flyttade till Olympia för att gå på college som jag började spela gitarr. Då var jag 19 år.

Vad föredrar du, spela in eller spela live?

- Båda sakerna är så speciella och ger olika känslor. Jag skulle aldrig kunna byta det ena mot det andra, jag älskar dom var för sig.

Har du några favorittlåtar bland dina egna?

- Vissa låtar har alltid känts som favoriter för att jag känner mej stolt över att ha spelat in dom själv. Andra tycker jag om för att produktionen känns så fulländad, men jag tror att mina verkliga favoriter är låtar som *Monument*, där det känns som att jag förmedlar något viktigt som människor kan ha glädje och nytta av i sina egna liv. Låtar som betyder något.

Vad lyssnar du själv på för musik? Har du några förebilder?

- Tittar man på min skivsamling så innehåller den mest klassisk soul, åttitotalpop och musikalmusik. Någon jag verkligen älskar är *Nina Simone*. Jag var ensam hemma och målade mitt rum när jag hörde på radion att hon hade dött, och jag var tvungen att lägga ifrån mig penseln och sätta mig på golvet och bara gråta... En förebild är för mig någon som jobbar hängivet och lugnt fokuserat och som har ett stort hjärta.

Vad har du för känslor beträffande ditt hemland USA just nu, med anledning av den politiska situationen som råder?

- Du skickade den här frågan till mej den 15:e mars och nu är det den 15:e maj. Så mycket har hänt, men det som hela tiden finns inom mej är en känsla av djup besvikelse på USA, deras idiotiska ledarskap, skamliga missbrukande av sina privilegier och skämmande riktning mot total dominans.

Vad har du för planer för den närmaste framtiden? Några planer på att komma och spela i Sverige igen?

- Nej, men min kompis *Katy* ska åka och spela i Sverige i höst. Hennes band *Dear Nora* är verkligen bra. Själv försöker jag varva ner lite efter ett och ett halvt år av konstant rörelse. Jag har två sidoprojekt som jag jobbar på att avsluta; ett som ska släppas på *K records* i augusti som heter *Songs from the Black Mountain Music Projekt*, och en obetitlad samling låtar som jag spelat in med *the Black cat orchestra* från *Seattle*.

Hey ska du inte ta och starta ett band idag kanche?

Här kunde det ha varit en recension av stereo totals spelning i stockholm, men jag fick ju inte tag i någon jävla biljett så det får väl vara då. bara så att du vet så hade det varit en sepebra recension. men du kommer aldrig att få se den.

ETT INDERBOX

Istället för kloning - trummaskin.

Tinderbox består av diverse strängar, knappar, tangenter och Clara Flygare. På den sex låtar långa cd-skiva hon spelade in i december 2002 kan man bakom titlar som *Synthesized*, *Overloaded* och *K.U.K.* hitta vad Clara själv väljer att kategorisera som "opretentiös elektronisk musik".

Elektronisk musik är ju helt enkelt jävligt kul. Kanske just för att man kan få till så himla mycket olika musik med tekniska hjälpmedel, något som i vilket fall är tydligt på *TR 505 en stereo* - Tinderbox första och hittills enda demo. Första låten, *Love*, är en noisig och lite dyster pianoplänkhistoria och den följs upp av hektiska trumbeats och galna små blipblipmelodier à la 80-tals dataspel. *K.U.K.* är skivans enda låt med sång och den låter mer pop och mindre dataspel då atarislingorna här har bytts ut mot gitarr och skumma ljud som för tankarna till såna där skivor med delfinprat som dom brukar sälja på TV-shop (= snyggt och tufft).

Projektet Tinderbox uppstod i och med tillverkandet av den här skivan. - Jag hade lånat en portastudio av studieförbundet jag är ansluten till med mina andra band. När det blev jullov hade jag en massa tid över och då tänkte jag att det skulle vara kul att knöla ihop en egen skiva. Jag

var mycket inne på synth och electronica så det var naturligt att det blev en skiva med elektronisk musik, berättar Clara.

En anledning till att jag tycker att Tinderbox är så himla schysst är att det är ett sånt bra exempel på att om man bara har fantasi och idéer kan man faktiskt åstadkomma jävligt bra grejer med relativt enkla medel. Clara hade ingen synt, men kopplade istället ihop ett elpiano med en gitarreffektpedal och fick i princip samma sak. Det gäller bara att vara lite trixig helt enkelt!

Ingen av hennes låtar existerade innan själva inspelningen, utan allt kom till under tiden framför portan.

- I början satt jag bara och klinkade lite på elpianot. Sen la jag på bas och trummaskin på det och så växte låtarna fram. Till tre av låtarna har jag snott grunden från gamla atarispel och sen lagt på lite egna grejer. Det var så himla snygga låtar, så jag var helt enkelt tvungen att göra nåt av dom!

Att inte få tag i några lämpliga bandmedlemmar när man vill dra igång ett band är tyvärr ett vanligt problem. Här kan det vara en fördel att göra musik på elektronisk väg. Att låta en trummaskin göra en del av jobbet blir helt enkelt ett alternativ till att kлона sig själv när man inte kan hitta någon annan att spela med. - Att man kan fixa så att mycket sköter sig självt är helt klart ett plus med att använda sig av tekniska grejer, för det där med att hitta bandmedlemmar kan verkligen vara jättesvårt.

Det räcker ju liksom inte med att hitta folk som kan spela, man måste trivas tillsammans också annars blir det ju inte roligt... Och ska man spela musik ska man ju göra det för att man tycker att det är kul!

Min fråga om ifall vi någon gång kommer att kunna få se Tinderbox live besvarar Clara snabbt med ett bestämt nej. Det skulle bli för komplicerat att genomföra.

- Jag har andra bandprojekt som det känns mer värt att lägga ner den energin på. Dels är det såklart enklare att spela live när man är flera personer, och dels känns det mycket roligare att vara några stycken tillsammans på scenen. Men däremot kan jag med ganska stor säkerhet säga att det kommer bli fler skivor med Tinderbox.

Clara aka Tinderbox tipsar om...

...bästa låten: *spellbound* - siouxie and the banshees.

...grymmaste musikbruden: siouxie i bästa bandet siouxie and the banshees.

...schysstaste musikprylen: min trummaskin, TR-505. Helt klart en schysst pryll!

All girl summer fun band s/t

CD, K records, 2001

Om tjejgänget i *Grease* mot all förmodan skulle få för sig att starta ett band, då skulle det låta så här. Det är pop pop pop och fina, söta tjejröster. Det är svänga på höfterna i vadlång, veckad kjol och ett jädra tjat om boyfriends i var och varannan textrad. Jag kan helt ärligt säga att jag inte är en av dem som automatiskt drar örönen åt mig vid minsta antydelse om pop i någon form, men det här är utan tvekan för sockersött även för min smak.

Emellanåt känns det visserligen som att dom driver lite med sin genre, när några av alla "Ohoo" och "Chalalalalaa" slår över och närapå skrives ut lite lagomt halvvalskt, och då blir det bättre. Roligare blir det också på de låtar där de lägger till en elorgel till den vanliga gitarr-bas-trummor-sång-sättningen, eller på den sista låten, *Cell phone*, som faktiskt rymmer så mycket experimentlusta som en trummaskin(!) Söta melodislingor, visst. Elorgel, visst. Men det hjälps inte. All girl summer fun band är tråkååååå. Sommarpicknicksmusik för den tycker att *Helen love* låter för hårt och aggressivt.

Petty booka from Hawaii Ukulele lady

CD, Benten label, 1999

Det här är verkligen jätteknasigt. Två japanska brudar som framför oldies från gubbar som Chris Isaac och Tom Waits i Hawaii-format, och jag får nog lov att säga att det är mer originellt än bra... Nog för att det är roligt med band som har en egen stil och kör sin egen grej, men alltså jag har svårt för ukulele... Visst, dom kan ju spela, och jag antar att dom är bra på det dom gör. Konceptet går fram utan svårigheter också – man får helt klart en känsla av att man sitter där på en sandstrand på Hawaii iklädd bastkjol och blomhalsband... Problemet är väl snarare det att just det konceptet inte går hem i min hjärna för fem öre.

Det bästa med den här skivan är att man får ett helt texthäfte med japanska texter. Eller åtminstone ett halvt, dom står på engelska också... När jag blir stor ska jag bli japan och bara skriva på japanska. Världens snyggaste!

Efface s/t

CD, demo, 2002

Det här är Ängelholmsbandet Effaces första demo. Den består av en superhit och en träkig och nästan lite dålig poppunklåt (i alla fall om man jämför med superhiten). Superhiten heter *Oh boy* och den skulle man väl också kunna kategorisera som någon sorts poppunk. Egentligen är den musik Efface spelar mest ganska vanlig, det är attityden – texterna och sången – som gör grejen. Första gången jag hörde Efface tänkte jag på *Shampoo*, för det är helt klart väldigt mycket *Shampoo*-attityd över Efface. Vilket självklart är asbra. Texterna handlar om att göra som man vill, inte bry sig om vad alla andra tycker och inte ta nån skit: "Jag är bäst och du är en loser, boy" ungefär. Om alla femtonåriga brudar hade likamycket fuckyou-attityd som den här kvartetten så skulle världen se fan så mycket bättre ut.

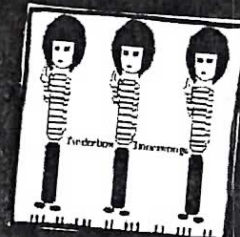
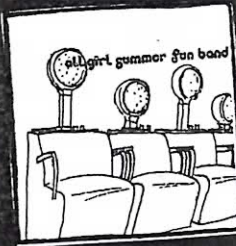
När jag lyssnar på *Oh boy* blir alldeles glad och helt pepp. Och skam vore det väl annars, när den innehåller både ljusa tjejhokeykörsskrick och växelsång – helt underbart! Det är fett mycket go i den låten. Spår nummer två på skivan heter *Rebel world*. Den känns inte alls lika genomarbetad som *Oh boy*, utan låter väldigt lika hela låten igenom, och sången är inte alls lika klokren; det går lite för snabbt så att det blir lite för falskt och det är ett lite för lågt tonläge för att man ska få samma lyckokänsla i magen som man får av dom ljusa brudskriken på *Oh boy*. Jag zappar hellre och spelar spår ett en gång till. Eller tio.

Efface säger att dom har en ny demo på g. Jag ser fram emot den.

Gertrude She bang, she boom

CD/EP, Urban misfits, 2001

Den första låten jag nånsin hörde med londonbandet Gertrude var *X-ray*. I den blandar dom lagom trashig rock med cello, och det är så jävla snyggt. Tyvärr har ingen av de Gertrudelåtar jag har hört efter det nåt upp till *X-rays* nivå, och jag måste tråkigt nog säga att jag blev rätt besviken på den här skivan när jag glad och förväntansfull satte i den i min stereo för första gången. Rättare sagt blev jag jättebesviken. Jag hade väntat mej att få höra någonting åtminstone någotsånär i stil med *X-ray*, men vad fick

jag? Baktakt! En helt galen låt som låter typ som ska ihopmixat med ett synkdansnummer i en hurtig musikal. Inte alls min grej, jag hatar ska... Resten av skivan är i alla fall lite bättre, men soundet känns extremt upphackat. De lägger in små pauser precis hela tiden, och i mina öron är det inte snyggt någonstans, bara jobbigt. Dom gör mig stressad och jag får ingen ro i huvudet!

Om det är något Gertrude är extremt bra på så är det att blanda. Dom blandar typ alla musikstilar i alla låtar med hjälp av att blanda alla olika instrument. Låtarna består av flera väldigt olika partier, som de flesta band inte skulle ha en tanke på att trycka ihop i en och samma låt. Och det är i och för sig positivt, jag gillar experimentlusta. Men det blir faktiskt inte så himla bra alla gånger... Kanske var det på grund av att jag hade höga förväntningar, men den här skivan imponerade verkligen inte på mej. Dock ska de ha cred för den grymt snygga cockneydialekten, som är i princip det enda jag känner igen från X-ray-soundet. Det finns säkert människor som gillar det här också, men jag hade förväntat mig något helt annat...

Exit Iris This machine kills fashion

CD, demo, 2002

Exit Iris låter proffsiga. Dom är tajta och verkar seriösa med det dom gör. På gott och ont, för något som jag emellanåt kan känna att jag saknar är den där extrema viljan att bevisa, att bli. Jag får en känsla av att det handlar mer om duktighet än pepp, och det är lite tråkigt. Nu menar jag ju inte att dom låter som värsta backstreetboysbandet som inte har någon gnista överhuvudtaget, absolut inte. Men det låter bara lite oengagerat på sina ställen, särskilt sången. Texterna är arga, men sången förmedlar inte så himla mycket ilska... Men att jag tänker så här kan säkert till stor del bero på att jag såg Exit Iris live innan jag hörde skivan, och att det av naturliga skäl var mer energi i låtarna då...

Den här demon innehåller tre spår, och soundet påminner ganska mycket om *Candysuck*. Och det är ju bra, eftersom *Candysuck* var asbra. Precis som dom gjorde blandar Exit Iris sin trashiga punkrock med melodiska, harmoniska och lite dystra partier samt stämsång, och gör den därigenom mycket mer intressant att lyssna på. Det händer mer enkelt. Ett fett plus ska dom också ha för jävligt snygga gitarrefferter.

Det här blev visst en rätt gnällig recension. Förliåt, det var ju inte alls meningen. Jag gillar Exit Iris skarpt.

Tinderbox 3 more songs

CD, demo, 2003

Jag lyssnade på sista låten på den här skivan, *Wonderful world*, när jag gick hem från bussen en kväll. Det var coolt. Det kändes som att jag fick stålskelett och jag hade lätt kunnat slå ner vilken gubbe som helst, hur fet han än var. Jag vet inte om det berodde på distmicken, dom sepsnygga beatsen eller det faktum att tejen i låten ju fan blir väldigt och ingen gör nånting! Förmodligen var det en kombination av allt det. Hur som helst kände jag mej jävelmycket powerful där jag gick, och det är ju helt klart ett fett plus. *3 more songs* är *Tinderbox* andra demo, och mitt första intryck av den var att den känns mycket mer personlig än den förra. Förmodligen beror det ganska mycket på det numera är sång på alla låtarna, men jag får också känslan av att Clara, som är *Tinderbox*, har hittat sin stil mer nu sedan förra skivan. Låtarna känns mer sammanhängande, det är samma stuk på dom och det hörs att dom hör ihop. *Tinderbox* är trummaskin, skumma ljud och effekter på allt, och förmodligen gillar man det om man gillar senaste *The Knife*-skivan *Deep cuts*. Bliplöpmusik fast med ett mystiskt mörker över liksom, och eftersom det händer mycket saker tröttnar man inte på det så lätt. Att det är mer sång och texter på den här skivan ser jag bara som ett plus, det blir mycket intressantare. Och även fast texterna mest handlar om våld, rädsla och död kan jag inte låta bli att säga att det är jävligt roligt. Humoristisk ångest typ. Texterna är som små berättelser, känns väldigt improviserade och mer som samtal än i förhand nerskrivna lätttexter. Detta märks till exempel när Clara på sista låten gör sången till en "konversation" mellan tre rollfigurer med hjälp av olika mickeffekter. Det är skitsnyggt! Ibland känns det hela dock lite för grötigt. Man sitter där med känslan av att något ljud är för högt och att det är något ljud man vill höra mer av, men kan inte sätta fingret på vad det är. Jag måste dessutom utfärda en tinnitusvarning, för när man har ställt in den perfekta ljudnivån kommer plötsligt ett helt oväntat sepskrick från ingenstans och det var den hörseln...

Jag vet inte om det bara beror på att jag i vanlig ordning blir sjukt knäsvag av distmick och trummaskin, men mitt slutgiltiga omdöme om det här blir i alla fall att det är ju fan asbra!

Extraspåret lämnar mej dock lite frågande. Hallå Clara, du är ju jätteindie ju!?

Gusto

No evil star

CD, Banazan, 2003

Kalifornienbandet Gusto består av sångaren/gitarristen Allen Campos och trummisen Denise Clarke.

Som den musiksexist jag må vara emellanåt tycker jag faktiskt att det blir tråkigare när det är en kille som sjunger. Det känns liksom så utjämt. Men det här är bra ändå, jag gillar det. Musiken är nån sorts spretigt punkig lofi-rock som får åtminstone mig att tänka på band som *Sonic youth*, *Bullt to spill* och *Modest mouse*.

Jag är inte riktigt helt på det klara med vad andra recensenter menar när dom talar om instrument som "malande", men jag tänker ändå skriva att det är ett malande ljud på Gustos gitarr och bas. För det känns i alla fall som att det är en köttkvarn som stadigt och sakta mal i huvet på mej när jag lyssnar på det, fast på ett positivt sätt, och då tycker jag ändå att det är det mest passande ordet att beskriva det med. Hur som helst så är det snyggt. Jag gillar även det sätt som de använder trummorna på. Ofta blir det ombytta roller - gitarristen får agera motor och trummorna tar istället dess plats i förgrunden och är triksiga. Originellt. Och alldeles bra. De flesta låtarna på *No evil star* låter ganska lika varandra, vilket gör skivan jämn och den känns mer som en helhet än som tio separata låtar.

En schysst cd. Och trots att låtarna bakom det trashiga triksandet faktiskt är ganska catchy och lätta att ta till sig misstänker jag att det här är en skiva som håller länge.

Mirah

Advisory committee

CD, K records, 2002

Om man nödvändigtvis måste namedroppa säger jag *Cat power*. Måste man inte det säger jag helt enkelt att det här är så galejt jävla bra att det knyter sig i magen och man aldrig aldrig vill stänga av den där stereon igen.

Advisory committee är Mirahs andra fullängdsalbum på *K records*. Den känns lite trashigare än hennes förra album *You think it's like this, but really it's like this*, och jag tror att jag kan bestämma mig för att det är en positiv utveckling, även fast jag verkligen älskar soundet på *You think...* också.

Om jag fick välja en röst som skulle sjunga vaggvisor i mitt huvud under resten av mitt liv, då skulle välja Mirahs, för jag kan inte föreställa mig att jag någonsin skulle kunna tröttna på hennes röst. Den är liksom så himla rar och söt samtidigt som den är jättecool och känns powerful, och det är stort. Det är för övrigt så jag upplever hennes musik som helhet också - söt och cool på samma gång, och det är hur bra som helst. Advisory committee består av tretton väldigt olika spår. Första låten, *Cold cold water*, är

måttiga trummor och spaghettiwestern, *Recommendation* är en extremt enkel men ändå så klokren låt med tramporgel och trummaskin, och *Monument* är en rar och försiktig liten gitarrlåt med en text som uppmanar till att hålla uppe kampen för det man tror på, även när allt känns svart - alldeles peppande och fint. Man kan helt enkelt ha alla låtar på skivan som sitt favoritspår, för dom är så himla olika varandra, men ändå så sjukt bra allihop. Det finns så himla många sjöngare/sångare ute i världen, och ofta blir dom ganska ointressanta och försvinner i mängden. Men Mirah kan konstet att lägga till precis dom rätta trashljuden till de rara melodierna som förmodligen hade varit lite för rara annars, och därmed blivit klyschiga. Tack vare det är hon unik. Åtminstone i mitt huvud.

The Strap-on collection, V.2

Sound the siren

CD, Banazan, 2002

Jag har inte hängt nåt på *Strap-on.org*, men det är, så vitt jag har förstått det, typ ett queercommunity. Sound the siren är i varje fall en samlingskiva med band vars medlemmar hänger på *Strap on*. Banden som medverkar är *The Mysterious poufs*, *The Troposcatter*, *Gusto*, *Delta dart*, *Earth to Nigel*, *Endlessyndry*, *Koneko*, *Liquid sky*, *My teenage stride*, *Beyond pink*, *The Faerites* och *Photographic evidence of debauchery*, alla med vardera en låt, förutom svenska *Beyond pink* som har två väldigt korta låtar istället. Det är en bra samlingskiva. Trots att många av banden representerar väldigt olika musikstilar är den ändå en skiva som jag kan sitta och lyssna rätt igenom. Även om jag helst zappar till spår två som är *The Troposcatters Guest list*. En alldeles söt och peppig elektropoplåt, som jag blir alldeles glad av. Det är mitt favoritspår på skivan, även om *Beyond pink* ju faktiskt inte heller går av för hackor direkt. Jag hade inte hört dom innan jag fick den här skivan, bara hört talas om dom en massa, så det var klart att jag var nyfiken. Dom låter ganska mycket som jag hade föreställt mej att dom skulle göra; lite halvtajt crustpunk med skrik och radikala texter... Jag kan ana att det är bättre live, så mitt nästa projekt få väl bli to catch a gig med dom. *The Mysterious poufs* låter jag också. Det är en lite mer mörk och experimentiell elektrolåt än *Troposcatters*, och den låter lite grann som *DAT politics* fast med tjejsång och utan disten. Som sagt: en bra samlingskiva. Och med flera band som jag ska ta mej tid att kolla upp mer någon dag när jag får tid.

<<< recensationer

30.30.30

Tjej-band!

Sabina Gillsund är en grym brud. Hon har gjort ett schysst blandband med andra grymma brudar på.

Man kan leta upp låtarna och lyssna på dom och så har man förhoppningsvis blivit tipsad om ny och bra musik. Asbra!

Sabina heter rebel grrrl på www.skunk.nu.

ⓐ Girlschool - take it all away
Runaways - cherry bomb
Cichlids - bubble gum
X-ray Spex - I live off you
go-go's - we got the beat
Red Aunts - krush
Free Kitten - one-forty five
Ce be barns band - she's a winner
Gits - Insecurities
7 Year bitch - kiss my ass goodbye
L7 - fast and frightening
Female chauvinist pigs - battered woman syndrome
Infinix Xs - Joanna

Automaticans - Audrey
MOVES - doctors
Tami Hart - drunken love song
Ani Difranco - two little girls
Gossip - cat fight

B Lunachicks - brickface + stucco
Tribe 8 - queen of the scene
Fondled - wonder woman
fabulous disaster - spoiled
Mocket - pearl drop
Need - majesty
Tracy + the plastics - best of the 70's, 80's and 90's

Gravy train!!!! - Sippin' 40z
D Muttant - lick my pussy
Ladytron - he took her to a movie
chicks on speed - kaltes, klares, wasser
sister george - handle bar
Haggard - little brother
Serial cynic - just say go
Daisy chain saw - dog with sharper teeth
Hole - gold dust woman

31.31.31

Det är kanske för sent,
men jag beklagar att det blev så här.

**SYSTERSKAP
FÖR TUSAN!**